

Arrest

nr. 102 325 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 oktober 1969. U bent een soennitische Baluchi afkomstig uit het dorp Qala Bust, gelegen in het district Laskargah van de provincie Helmand. U studeerde orthopedagogie in Rusland. U verbleef daar ook en keerde af en toe terug naar Afghanistan. In 1998 keerde u definitief terug naar uw geboortedorp in Afghanistan. U werkte ongeveer anderhalf jaar in het Hasal Zai medisch centrum als assistent van dokter Abdul Baki. Daarna begon u in een kamer in uw huis als zelfstandige dokter. Mensen uit het dorp en anderen die uw vader kenden, kwamen naar uw huis en u behandelde hen voor allerlei ziekten en gaf hen ook medicijnen. Op een dag

behandelde u een oude zieke man. Hij stierf later thuis. Twee of drie maanden vóór de oude man stierf waren zijn twee zonen al bij uw vader langs geweest. Ze wilden dat u met hen zou samenwerken. Zijn twee zonen zouden bij de taliban zijn. Na de dood van hun vader kwamen ze u in sunbula 1388 (23 augustus – 22 september 2009) weer thuis opzoeken. De zoon van uw zus opende echter de deur en ze schoten op hem. Eigenlijk wilden ze u doden. U werd door hen ontvoerd. Geblinddoekt namen ze u mee naar een kamp van de taliban. U werd daar twee jaar lang samen met anderen door de taliban vastgehouden en slecht behandeld. Als dokter diende u de aanwezige talibanleden af en toe te behandelen. Via een kuchi, Pir Mohammad, met wie uw vader en uw oom langs moederszijde (Nik Mohammad) een goede band hadden, werd u uiteindelijk uit het kamp van de taliban vrijgelaten. Pir Mohammad was eens in het kamp langsgekomen en sprak daar met een talib genaamd Kasab. Pir Mohammad heeft volgens u goede banden met de taliban. Pir Mohammad zag u daar in het kamp en vertelde dat tegen uw vader. Later kwam Pir Mohammad terug naar het kamp en sprak hij met Kasab. Kasab liet u met Pir Mohammad meegaan. U vermoedt dat uw vader in ruil voor uw vrijlating geld betaalde. Kasab gaf Pir Mohammad de raad om u weg te halen uit de regio, want als een andere talib u zou vinden dan zou u gedood worden. Pir Mohammad nam u mee naar een huis. Uw oom langs moederszijde was daar aanwezig en diezelfde nacht kwam een smokkelaar naar het huis om u mee te nemen. U verliet Afghanistan op 14 of 15 sunbula 1390 (5 of 6 september 2011). U reisde naar Pakistan waar u met behulp van een vals paspoort via Dubai naar Frankrijk vloog. Daarna reisde u verder naar België waar u na een reis van vijftien dagen aankwam op 21 september 2011 en één dag later asiel aanvraag. Ter staving van uw asielrelaas legt [u] een fotokopie van uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), een fotokopie van een deel van uw paspoort, uw diploma, een appendix van uw diploma en een puntenlijst voor samen met de Franse vertaling. Daarnaast legt u een dreigbrief van de taliban voor en een brief van de dokter voor wie u werkte, inclusief de enveloppe waarin alles werd opgestuurd. Tot slot legt u nog drie documenten voor uit uw medische dossier hier in België en een brief die handelt over een aanvraag in België tot gelijkstelling van uw diploma.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u ongeveer tien jaar als zelfstandige dokter in Afghanistan hebt kunnen werken en dit zonder problemen (CGVS, p. 7-8). Uw werkzaamheden als dokter houden op zich dus geen risico op vervolging in. U werkte gewoon thuis, en was niet verbonden aan een of andere organisatie of instelling. Het was immers pas toen een patiënt die u behandelde stierf, dat u problemen kreeg met de taliban, omdat de zonen van de man banden zouden hebben met de taliban (CGVS, p. 13). Uw relaas bevat echter diverse vaagheden en onlogische elementen waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban op de helling komt te staan. Zo verklaart u dat de zonen van de man, die u behandelde maar stierf, actief waren bij de taliban (CGVS, p. 13). U wist niet dat die zonen bij de taliban waren, zo beweerde u (CGVS p. 15). Het is echter niet geloofwaardig dat u niet wist dat zij bij de taliban actief waren tot op het moment dat zij naar uw huis kwamen en u meenamen, omdat zij u voor de dood van hun vader verantwoordelijk hielden. U verklaart dat zij dit toen pas, bij uw ontvoering, aan u verteld hebben (CGVS, p. 15). Nochtans zouden de twee zonen van deze man, vóór zijn dood al twee maal aan uw vader gevraagd hebben of u met hun wilde samenwerken. Uw vader zou u hierover ook hebben ingelicht (CGVS, p. 14, 17). Het is dus niet aannemelijk dat u niet eerder zou geweten hebben dat deze personen tot de taliban behoorden, als dit daadwerkelijk het geval was. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vervolgens verklaart u dat u twee jaar lang in een kamp van de taliban gevangen gehouden werd. Merkwaardig is dat u beweert dat Kasab, een talib uit het kamp, een zeer gemeen persoon was, maar dat het net wel dezelfde Kasab was, die zijn toestemming gaf om u vrij te laten (CGVS, p. 14, 16). Uw andere verklaringen over uw vrijlating zijn verder ook weinig geloofwaardig gebleken. Zo verklaart u dat Pir Mohammad, een kuchi, een goede relatie had met uw oom en vader, en op een dag in het kamp was van de taliban en u daar toevallig zag. Hij zou dit gaan melden zijn aan uw vader en daarna met Kasab over uw vrijlating onderhandeld hebben (CGVS, p. 16). U blijft echter vaag over de band die Pir Mohammad zou hebben met de taliban. Zo verklaart u wanneer deze vraag wordt gesteld dat hij “een soort van taliban is”, hij is “een vrije man” met banden met de taliban (CGVS p. 16). Dit zijn echter vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. [Aang]ezien u verklaart dat uw vader Pir Mohammad al vanuit het verre verleden kende en hij u blijkbaar ook kende, aangezien hij u herkende in het kamp en dit aan uw vader ging rapporteren, mag verwacht worden dat u gedetailleerd zou kunnen beschrijven welke band Pir Mohammad met de taliban heeft (CGVS, p. 16). Onder meer ook omdat hij de persoon was die u na twee jaar gevangenschap van de taliban kon bevrijden. Men kan zich ook de vraag stellen waarom uw vader, die blijkbaar een goeie kennis was van Pir Muhammad en die dus wel van diens band met de taliban op de hoogte zal zijn geweest, misschien niet eerder zou hebben geprobeerd om u via hem vrij te krijgen. Pas na twee jaar

gevangenschap kwam u vrij, zo stelde u. U kan verder geen enkele informatie geven over de precieze omstandigheden van uw vrijlating. Zo weet u niet hoeveel geld uw vader of oom voor uw vrijlating betaalden. U weet ook niet hoe uw vader in de periode van uw gevangenschap met Pir Mohammad sprak of onderhandelde (CGVS, p. 16). Als verklaring voor u onwetendheid haalt u aan dat er geen tijd was om deze dingen te vragen toen u uit het talibankamp kwam, omdat de smokkelaar u al onmiddellijk kwam halen. U verklaart ook dat u er niet aan dacht om dergelijke dingen te vragen (CGVS, p. 17). Echter, vanuit België heeft u nog diverse malen contact gehad met uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 6). U heeft dus kansen genoeg gehad om zich te informeren over de omstandigheden van uw vrijlating. Daarbij, uit uw verklaringen blijkt ook dat u het niet kon vatten dat u ineens werd vrijgelaten, u dacht dat het een droom was (CGVS, p. 16). Er mag dan ook van u verwacht worden dat u zich over deze ingrijpende gebeurtenis bij anderen zou geïnformeerd hebben. Dat u dit niet deed getuigt van weinig interesse in uw eigen problemen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling. De documenten die u hebt aangevoerd vermogen niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen. De fotokopie van uw taskara en de fotokopie van een bladzijde uit uw paspoort kunnen hoogstens dienen als bewijs van uw nationaliteit en identiteit, die niet in twijfel worden getrokken. Hierbij moet worden opgemerkt dat het in beide gevallen slechts fotokopieën betreft. Aan een kopie, d[ie] gemakkelijk te fabriceren is met allerhande knip- en plakwerk, kan echter weinig bewijswaarde gehecht worden aangezien de authenticiteit van een kopie niet gegarandeerd kan worden. De documenten die u daarnaast voorlegt in verband met uw studies, zoals uw diploma, een appendix van uw diploma, een puntenlijst en een brief van de dokter voor wie u werkte, kunnen hoogstens een bewijs vormen voor uw medische studies en tewerkstelling, wat verder ook niet betwist wordt. De dreigbrief van de taliban kan uw asielrelaas alleen maar ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. U legt tot slot nog drie medische documenten voor die in België opgemaakt werden. Daarin staat te lezen dat u symptomen vertoont van PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder) en depressie. Uit deze attesten is echter niet af te leiden wat de precieze oorzaak is [van] deze medische problemen. Ook blijkt uit uw attesten niet dat uw medische toestand een invloed zouden hebben op het afleggen van logische en consistente verklaringen en stellen zij vooral dat u een beroep wil doen op een aangepaste opvangstructuur. Deze documenten werpen dan ook geen ander licht op uw asielrelaas. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Afghanistan over een intern vluchtalternatief beschikt, met name in de stad Kabul. U bent een volwassen man, zonder gezin, die hogere studies heeft gevolgd in het buitenland. U heeft ook werkervaring als dokter, en spreekt naast Dari en Pashtu ook nog Russisch en Baluchi. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u over voldoende financiële middelen beschikt om zich in Kabul te vestigen. Niet alleen betaalde uw oom 20 000 \$ voor uw reis naar het buitenland, maar u stelde ook dat hij veel grond bezit en winkels (CGVS p. 11). U heeft ook vanuit België nog contact gehad met deze oom. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat een hervestiging in Kabul in uw geval als onredelijk zou moeten worden beschouwd. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad

Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag [aan]gezien de [t]aliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid vise[ren]. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij stelt dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt. Hij stelt dat hij een doelwit is van de taliban omdat hij in een talibankamp heeft verbleven en bijgevolg over informatie beschikt over de taliban.

2.2. Ter terechtzitting wordt een medisch attest neergelegd van Dr. H. Theisen, psychiater. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat reeds eerder drie medische attesten werden neergelegd die zich echter, net als de overige 10 stukken vermeld op de inventaris, niet in het dossier bevinden.

Doordat de verschillende documenten die werden neergelegd ter staving van verzoeker asielrelaas zich niet in het administratief dossier bevinden ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER